

Amikor Konrad Lang felébredt, sötét volt. Idegen ágyban feküdt. Keskeny volt és magas, Elisabeth nem feküdt mellette. Fel akart kelni, de nem tudott. Az ágy két oldalán rács volt.

– Hé! – kiáltotta. Majd hangosabban. – Héééééé!

De senki nem jött oda hozzá. Minden sötét maradt.

A rácsot rázta, nagy lármát csapott.

– Hééééé! – üvöltötte a rázás ritmusára. Majd végül: – Segítség!

– Segítség! Héééé! Segítség!

Kinyílt az ajtó, a nyílás fényes négyszögében egy megtermett alak állt. A szobában felkapcsolták a lámpát.

– Mi a baj, Lang úr?

Konrad Lang feltérdelt az ágyban, és megmarkolta az alacsony rács rúdjaikat:

– Be vagyok zárva – lihegte.

Az ápolónő az ágyhoz lépett. Fehér szoknyát viselt, olvasószemüvege zsinóron lógott a nyakából méretes mellére. Kiakasztotta a rácsot.

– Nincs bezárva. Ez csak azért van, hogy ne essen le megint az ágyról. Akkor kel fel, amikor csak akar – rámutatott egy csengőgombra a kórházi ágy fogantyújánál. – Itt csengethet, ezzel ébreszti fel Haug asszonyt.

Konrad nem ismert semmiféle Haug asszonyt. Kezdett kikászálódni az ágyból.

– Vécére kell mennie?

Nem válaszolt. Most megy, és megkeresi Elisabethet. Az ágy mellett állt, és körülnézett az idegen szobában. A ruháit is eltüntették. De ezzel nem tarthatják vissza.

Mikor az ajtóhoz akart menni, a nő a karjánál fogva visszatartotta. Megpróbált kiszabadulni, de a fogás erős volt.

– Eresszen! – mondta egész nyugodtan.

– De hát hova akar menni, Lang úr? Hajnali két óra van.

– Eresszen!

– Legyen olyan kedves, Lang úr. Most szépen elalszik még két órácskára, aztán mikor már világos lesz, elmehet sétálni.

Konrad kiszabadította magát, és az ajtóhoz rohant. A nővér követte és megragadta a ruhaujját, ami hangosan leszakadt. Konrad vadul csapkodott maga körül, és pofon ütötte az ápolónőt. Az kétszer visszaütött.

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó és Rosemarie állt előttük.

– Elisabeth – lihegte Konrad, és sírva fakadt.

Ez már a második házi ápoló volt, akit Rosemarie elbocsátott. Az első nőnél nem látta, hogy megüti Konradot. De a férfi egy reggel véraláfutásos felkarral és kék monoklival jelent meg. Az ápolónő szerint kiesett a fürdőkádból. Konrad nem emlékezett semmire.

Az ápolói szolgálat vezetője vonakodott új embert küldeni Rosemarie-nek.

– Lang úr agresszív páciens. Előfordulhat, hogy valaki egyszer csak visszaüt – ez volt az ő álláspontja.

Megint Felix Wirth volt az, aki segített. Ismert egy valamikori nővért, aki már két gyereket felnevelt, és most arra gondolt, újra dolgozna. Egy jól megfizetett, privát éjjeli ápolói állás nagyon is megfelelné neki.

Sophie Bergernek hívták, és azonnal kapható volt egy próbaestére.

Magas, karcsú, vörös hajú nő volt, a negyvenes éveik közepén járt. Amikor megkezdte szolgálatát, Konrad a legjobb oldaláról mutatkozott be.

– Kicsi a világ! – kiáltott fel, kedvesen kezét rázott vele, és ismét úgy viselkedett, mint az a gondos házigazda, aki annak idején volt.

Amikor lefeküdt, és Sophie Berger elmagyarázta neki, hogy erre az éjszakára ott marad, és ha szüksége van valamire, csak csengessen, Konrad kacsintott és megjegyezte:

– Arra számíthatsz is.

– A célzások és a bizalmaskodás máskor egyáltalán nem jellemzők rá – szabadkozott Rosemarie, amikor Konrad már hallótávolságon kívül volt.

– Az első lecke – nevetett Sophie Berger.

De amilyen harmonikusan telt az este, olyan lidércnyomásos volt az éjszaka. Rosemarie újra meg újra ajtócsapódásokra ébredt; hallotta, ahogy Konrad a vaságy rácsát rázza és kiabál.

Végül nem bírta tovább, felkelt, és átment a férfi szobájába. Konrad az ágy egyik sarkában kuporgott, és mindkét kezét védekezőleg a feje fölé tartotta. Az éjszakai ápolónő az ágy lábánál állt, szemében könny csillogott.

– Én hozzá se értem – mondta, ahogy Rosemarie belépett a szobába. – Egy haja szála sem görbült.

Konrad egyre azt hajtogatta:

– Anna mami menjen el! Anna mami menjen el!

Másnap Konrad Lang eltűnt. A reggelit még jó étvággal fogyasztotta. Az éjszakai ápolónőt egy szóval sem említette. Rosemarie segített neki öltözködni, és megtette, amit tanítottak neki, hogy visszahozza Konradot a valóságba.

– Gyönyörű őszi nap van, október végéhez képest jó meleg – mondta. – Milyen nap is van ma, kedd vagy szerda?

Konrad azt válaszolta, amit az utóbbi időben mindig:

– Veled minden nap egy vasárnap.

Rosemarie felolvasta neki az újságot, és végül, mint mindig, hogy ellenőrizze, mennyire figyelt oda, kinyitotta a tőzsdehíreket.

– Koch Művek, négy pontos emelkedés.

Ezen a reggelen ahelyett, hogy csak értetlenül bambult volna rá, Konradban felébredt a milliomos, és így rikkantott:

– Akkor vásároljunk!

Mindketten nevettek, és Rosemarie, aki aznap éjjel nem sokat aludt, máris jobban érezte magát.

Az álomtalan éjszaka volt a ludas abban is, hogy ebéd után a fotelben elszundított. Amikor felébredt, már három óra volt, Konrad pedig sehol.

Eltűnt a kabátja, házi papucs a folyosón hevert, és csak amikor a nő már hívta a rendőrséget, vette észre, hogy a fejpárnája sincs sehol.

Felix Wirth azonnal jött, ahogy elszabadult a klinikáról, és ott is maradt, egyetlen szó szemrehányás nélkül.

Már este volt, Konradnak még mindig se híre, se hamva. A tévéhíradó előtt bejelentették, hogy eltűnt. Amikor Rosemarie megpillantotta Konrad mosolygó képmását a képernyőn (ezt a fotót ő maga készítette Caprin), és hallotta a bemondó hangját, miszerint Konrad Lang zavart elméjű, ezért lehetőleg kíméletesen bánjanak vele, szemét elfutotta a könny.

– Egyet megígérek neked – mondta Felixnek. – Ha most nem esik semmi bántódása, beleegyezek az otthonba.

Konikoni a kertészlakban hevert, egész csendben. Sötét volt, de nem volt hideg. Megágyazott magának a tűzeg között. Jutásákokkal melegen betakaródzott. A zsákok tele voltak tulipánhagymával, amelyeket egy ládába ürített. És ott volt vele a kispárnája.

Itt senki nem talál rá. Télig itt maradhat. A sufni előtt szilva nőtt és dió. Az ajtó mellett volt egy csap, melyből időnként egy csepp esett a bádóg locsolókannára. Putty.

Jó illata volt a tűzegnek, a virághagymáknak és a trágyának. Időnként felugatott egy kutya, de messze. Néha megrezdült az

ajtó melletti fa ága. Egy egér, talán egy sün. Egyébként minden néma volt.

Konikoni lecsukta a szemét. Putty.

Itt nem találják meg.

Rosemarie Haug egész éjjel hiába várt valamilyen hírré.

– Kérjük, ne telefonáljon többet! – mondta egy ideges rendőr éjjel kettő tájban. – Amint hallunk valamit, azonnal jelentkezünk.

Felix Wirth hajnali három körül tudta csak rávenni, hogy vegyen be egy enyhe altatót. Miután elaludt, az orvos ledőlt a szófára, és karórája ébresztőjét beállította hatra.

Hétkor narancslevet és kávé szervírozott Rosemarie-nek az ágyába. És a hírt, hogy még mindig semmi hír. Aztán elindult a klinikára.

Röviddel nyolc előtt két rendőr csengetett a lakás ajtaján. Rosemarie ajtót nyitott, és megrémült komoly ábrázatuktól.

– Történt valami?

– Csak azt akartuk kérdezni, megtudott-e már valamit.

– Hogy *én* tudok-e valamit?

– Az eltűnt személyek időnként maguktól előkerülnek. Az érintettek ilyenkor vannak olyan könnyelműek, hogy elfelejtenek minket értesíteni.

– Ha előkerül, azonnal értesítem önöket.

– Semmi gond. Az ilyesmi előfordul.

– Biztos, hogy történt vele valami.

– Többnyire előkerülnek. Úgy értem, az eltűnt személyek – nyugtatta meg az idősebbik.

– Ha nem történt vele semmi, akkor már biztos megtalálták volna.

– Néha bemennek idegen házakba. Amíg valakit ott megtalálnak, és értesítenek minket, egy örökkévalóságig eltarthat.

A fiatalabbik megkérdezte:

– Pince, garázs, légóhelyiségek: mindent átnéztek?

Rosemarie bólintott.

– A szomszédoknak szólt?

Rosemarie bólintott.

A két rendőr elbúcsúzott.

– Ha hallana valamit, hívja a száztizenhetet – szólt vissza a fiatalabbik a liftből.

– Bízhatnak bennem – mondta Rosemarie.

– Ne aggódjon, előkerül – mondta az idősebbik, miközben a liftajtó becsukódott.

– Talán épp a tóból – vigyorgott, miután a lift elindult.

A rododendron alatt sötét volt. A vastag növénytakarón keresztül Konikoni látta a nedves októberi ég foltjait. A virágágyas nedves és hűvös volt, az ősz és az avar szagát árasztotta. A gránitlapos ösvényt borító kövek alatt sűrű pinceásvák laktak. Ha ujjával megérintette őket, az állatkák apró golyóbissá húzódtak össze, melyekkel játszhatott.

Egy órája a kertész még egy méterre sem volt tőle, amikor a lombokat nyeste. Konikoni nem moccan, a kertész pedig lassan eltávolodott.

Később egy idősebb nő lába haladt el. Valamivel ezután egy fiatalabbé. Most minden nyugodt volt.

Egy fekete rigó lépkedett az ösvényen. Kapirgált valamicskét az ágyás tőzegében, mire egy földigiliszta hátsó fele került elő. A rigó húzkodta, majd hirtelen megdermedt. A kifejezéstelen szem észrevette az embert. Az visszatartotta a lélegzetét.

A rigó teljes egészében kirántotta a gilisztát a földből, majd tovaszállt.

A szél égő avar szagát sodorta a közelébe.

Ha szólítanak, gondolta Konikoni, nem felelek.

Amikor Rosemarie dél körül kilépett a teraszra, egy rendőrségi csónakot pillantott meg, mely lassan haladt a part mentén. A tó partján kék felsőruhás rendőrök vonultak. Két csoportra oszlottak, melyek ellenkező irányban indultak el a part mentén.

Nem sokkal ezután Rosemarie olyat tett, amit soha nem tette volna fel magáról: felhívta Thomas Kochot.

Kochot nem volt olyan egyszerű elérni. A „magánügy” nem volt elég. Amikor azt mondta, „veszhelyzet van”, még az sem. Csak akkor kapcsolták, amikor közölte, hogy „családi szerencsétlenség történt”.

– Konrad Lang nem családtag – közölte, amikor a nő elmagyarázta, miről van szó.

– Mászt nem ismerek, aki segíthetne.

– És mit vár tőlem? Menjek el, keressem meg?

– Azt reméltem, érvényesíthetné a befolyását. Nekem úgy tűnik, a rendőrség nem veszi komolyan az ügyet.

– Ki mondta, hogy nekem befolyásom lenne a rendőrségre?

– Konrad.

– Akkor már lehetett nála valami zavar.

Rosemarie letette a telefont.